

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	11/3363-0/2015
Alkotmánybíróság 1015 Budapest, Donátia u. 35-451. 1535 Budapest, Pf. 773	
Erkezett:	2015. DEC 11.
Alkotmányjogi panasz	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 + mh db	f

Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú bíróság
érkezett: 2015 NOV. 27
szám: SZF 20/49/2014.
Melléklet: 2 db.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Dr. Rózsa Mária

indítványozó (a továbbiakban: Indítványozó) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26.§(1) bekezdése, és 27.§-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszindítványt terjesztem elő:

1. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF20/45/2014. számú határozatának (a továbbiakban: Elsőfokú Határozat), és a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság 2015. október 1. napján kézbesített SzfF. 12/2015/10. számú határozatának (a továbbiakban: Másodfokú Határozat) alaptörvény-ellenességét, és azokat semmisítse meg, mert a Határozatok sértik Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) XXVIII. cikkének (1), (3), és (7) bekezdését, valamint az Alaptörvény 26.§ (1) bekezdését!

Az Alaptörvényben biztosított, megsértett jogaim: a tisztességes tárgyaláshoz, a védelemhez (jogi képviselethez), és a jogorvoslathoz való jog.

2. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, állapítsa meg a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXI törvény (a továbbiakban: Bjt.) 119-130.§-ainak alaptörvény-ellenességét, és azokat semmisítse meg; mert azok sértik az Alaptörvény B. cikkének (1) bekezdését.

3. Kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, miszerint a szolgálati bíróság Ügyrendjének megalkotására vonatkozó törvényi felhatalmazás hiányában került sor, s ekképpen az Ügyrendben foglalt eljárási szabályok alkalmazásával lefolytatott fegyelmi eljárás nem elégíti ki az Alaptörvény bírákról szóló 26. cikk (1) bekezdés szerinti azon követelményét, hogy a bíró eltávolítása (felmentése) olyan eljárásban történjen, amit sarkalatos törvény rögzít, hiszen a fegyelmi eljárás egészét sarkalatos törvényben kell rögzíteni.

Az Abtv. 52.§(5) és 57.§(1a) alapján úgy nyilatkozom: **hozzájárulok az indítványomban foglalt személyes adataim nyilvánosságra hozatalához.**

Az ügyben **nincs folyamatban felülvizsgálat** és más speciális jogorvoslat sem, minthogy egyikre sincs mód.

Indokolás

I. A fegyelmi ügy rövid története

I/1. 2012. április 1. napjától büntető ügyekben eljáró bíróként dolgoztam a Pesti Központi Kerületi Bíróságon (a továbbiakban: PKKB).

2013. február 14. – 2014. február 18. között a Budapesti X. és XVII. Kerületi Ügyészség általam tárgyalt ügyekben eljáró egyes ügyészei, alügyésze és ügyészségi fogalmazója öt belső használatra szánt feljegyzést (a továbbiakban: Feljegyzések) írtak rólam, többségében tárgyalásvezetési stílusomat, és a tárgyalásokon tett kijelentéseimet érintően.

E tárgyban Feljegyzések készítésére az ügyészségi dolgozókat sem jogszabály, sem Legfőbb Ügyészi Utasítás nem jogosította fel. Az öt Feljegyzéssel érintett ügyekben a vádhatóság nem nyújtott be kifogást az eljárás szabálytalansága ellen, kizárásomat nem kérte, és fellebbezést sem terjesztett elő a Feljegyzések tartalmára alapítottnak. Ehelyett a Feljegyzéseket megküldte a PKKB Elnökének, akinek indítványára azok alapján a Fővárosi Törvényszék Elnöke *2014. szeptember 12-én* velem szemben fegyelmi eljárást kezdeményezett.

A szolgálati bíróság a fegyelmi eljárást megindította, a kijelölt vizsgálóbiztos fegyelmi büntetés kiszabása nélkül **figyelmeztetés** alkalmazását javasolta *2014. november 17-én*. Közben, *október 15-én* elkészült határozott idejű vizsgálati értékelésem, melyben a 23 kompetenciából tizenháromra „kiváló”, nyolcra „jó”, kettőre „megfelelő” minősítést kaptam.

I/2. 2014. december 1-jén kérelmet intéztem a Fővárosi Törvényszék Elnökéhez a december 13-ai tárgyalási napom megtartása alóli mentesitésem iránt. Ennek oka az volt, hogy december 13-án tartotta a Budapest Környéki Törvényszék és a Kúria adventi koncertjét és jótékonyági aukcióját, **melyre felkértek, hogy több műsorszámban is hegedüljek.** Kérésemet úgy terjesztettem elő, hogy 2014-ben az elvárt számú tárgyalási napjaimat már letárgyaltam.

A mentesítést **december 8-án szóban** kaptam meg, de azzal az utasítással, hogy a **december 13-ai** ügyeimet – melyeket időközben beállítottam – **december 23-án** kell letárgyalnom úgy, hogy azok (értelemszerűen arra a napra) még ki sem voltak tűzve.

A konkrét ügyek kitűzésére vonatkozó vezetői utasítás – e tartalmánál fogva – ítélkezési tevékenységem érdemét érintette, az méltánytalan és az eljárás résztvevőivel szemben unfair volt, azt jogellenesnek tartottam, az ügyek a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) előírásainak megfelelően (tárgyalási időköz) kitűzhetetlenek lettek volna, s ezért első felháborodásomban leíromnak a facebook-on azt írtam, hogy az idézéseket ne küldje ki, mely utasítást azonban több tanú jelenlétében visszavontam.

2015. január 5-én a PKKB büntető szakági elnökhelyettese általam ismeretlen oknál fogva ellenőrzés alá vonta a december 23-ai tárgyalásaimat, majd a PKKB Elnöke január 27-én fegyelmi eljárás kezdeményezését indítványozta a december 23-i tárgyalások kitűzésének módja, illetve az azokkal kapcsolatos utasításaim miatt, ami meg is történt. *2015. március 27-én* a fegyelmi eljárás megindult. A két ügyet a szolgálati bíróság **egyesítette**.

*I/3. 2015. június 19-én az elsőfokú szolgálati bíróság SZF20/45/2014. számú határozatával egy fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetéssel sújtott. A döntéssel ugyan nem értettem egyet, de egyrészt szerettem volna az eljárást végre lezárni és nyugodtan dolgozni, másrészt édesapám abban az időben észlelt, és sajnos előrehaladott rákos megbetegedése egyébként is súlyos terhet jelentett számomra, emiatt fellebbezéssel nem éltem. Úgy gondoltam, hogy abban a nem várt esetben, hogyha a másik fél fellebbez, majd benyújthatok csatlakozó fellebbezést **(ennek kizártságáról az Elsőfokú Határozat nem tájékoztatót), vagy fellebbezési ellenkérelemben kifogásolhatom az elsőfokú eljárásban tapasztalt szabálytalanságokat.***

Úgy véltem és vélem ma is, hogy a másodfokú szolgálati bíróságnak – világos törvényi felhatalmazás hiányában – nem a Pp. szűkítő rendelkezését kellett volna alkalmaznia a felülbírálat terjedelmét illetően, mivel az a fegyelmi eljárásban védekező pozícióba kényszerülő eljárás alá vont bíró védekezéshez való jogát csorbítja. Sokkal inkább a büntetőeljárásban és a közigazgatási hatósági eljárásokban is érvényesülő teljes felülbírálat alapján kellett volna vizsgálnia az ügyet, ideértve az általam hivatkozottakat is.

Az eljárás kezdeményezője fellebbezett, s mivel a **szolgálati bíróság ügyrendje** (a továbbiakban: Ügyrend) **a csatlakozó fellebbezés lehetőségét kizárja**, csak egy *észrevételt* tudtam benyújtani a másodfokú eljárásban (még **fellebbezési ellenkérelem előterjesztésére sem kaptam lehetőséget**).

A másodfokú szolgálati bíróság *2015. szeptember 21-én*, SzfF.12/2015/10. számú határozatával a fegyelmi büntetés súlyosításával a bírói tisztségből való **felmentés kezdeményezése** büntetést szabott ki velem szemben. Úgy foglalt állást, hogy mivel nem fellebbeztem, nem vizsgálhatja sem a tényállást, sem az eljárás szabálytalansága kapcsán az észrevételeimben felhozottakat, csak a súlyosító és enyhítő körülmények újbóli értékelése a tárgya a másodfokú eljárásnak.

A másodfokú határozatot képviselőm 2015. október 1-jén vette át.

II. A tisztességes tárgyaláshoz és a jogorvoslathoz való jogaim megsértése

II/1. A vizsgálóbiztosi eljárásban felvett bizonyításból való kizártság

A Feljegyzések többsége azzal függött össze, milyen bírói magatartást tanúsítottam, milyen nyilatkozatokat, kijelentéseket tettem egyes büntető ügyekben tárgyalások előtt és alatt. Az eljárás során a vizsgálóbiztos meghallgatott engem, valamint egyes vádképviselőket és egyes védőket, de a vádképviselők és a védők vizsgálóbiztosi kihallgatása során **nem lehettem jelen**, ebből következően **vallomásaikra észrevételeket csak utólag tehettem, hozzájuk kérdéseket nem intézhettem**, illetve őket egymással a vizsgálóbiztos **eltérő tényállításaikra nem szembesítette**, és mindezt a szolgálati bíróság az eljárás ún. „tárgyalási szakaszában” **sem pótolta, holott minderre indítványt terjesztettem elő**. Ehhez képest az Elsőfokú Határozatban (10-11. oldal) a bíróság a tényállást több tényállási pont esetében is a Feljegyzések tartalmára és az ügyészek tanúvallomásaira alapította, „mérlegeléssel”.

A „vezetői utasítás alóli kibújás” miatt indult fegyelmi ügyben az eljárás kezdeményezője a leíróm, mint tanú által tett nyilatkozatra hivatkozott, akit ugyancsak úgy hallgatott meg a vizsgálóbiztos, hogy nem lehettem jelen, nem intézhettem kérdést hozzá, vallomására kihallgatása alkalmával nem tehettem észrevételt. A védekezéshez fűződő jogaim sérelme sajnos összefügg azzal, hogy jegyzőkönyvvezetőm ellen a PKKB vezetése az ellenem indított vizsgálat kezdetén fegyelmi eljárást indított, melyet, miután a leíróm rám terhelővallomást tett, felfüggesztett. Mindezek ellenére is elmaradt az egyetlen olyan, engem terhelő tanúval való szembesítés, akinek jelentős érdeke fűződött ahhoz, hogy valótlanosságokat állítson rólam és a történetekről.

Azzal, hogy a kihallgatásokon nem lehettem jelen, nem tehettem fel kérdéseket a kihallgatott tanúkhöz, vallomásaikra a kihallgatásokon nem tehettem észrevételt, és a tanúk szembesítése sem történt meg, az állításaimat alátámasztó tanúk meghallgatását mellőzte, sőt a vizsgálóbiztos az egyik tanú írásbeli vallomását idézőjelbe is tette, a szolgálati bíróság **megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat**, elzárt attól, hogy bármilyen mértékben részt vehessek a tényállás megállapításának alapjául szolgáló bizonyítási eljárásban.

Felhívom a figyelmet arra, miszerint az elsőfokú szolgálati bíróság úgy gondolta, a tényállás felderítése a vizsgálóbiztosi eljáráshoz tartozik, éppen emiatt még annak kiegészítését is elrendelte. Ezt a vizsgálóbiztos az eljárás során kifogásolta, aggályosnak tartotta azzal, hogy ő jelentését már elkészítette. Ebből jól látható a szolgálati bíróság **szereptévesztése**: a tényállás megállapítását arra az előkészítő eljárásra bízta, melyben én semmilyen – a védekezéssel összefüggő – jogomat nem gyakorolhattam. Hiába terjesztettem elő ezt követően, a tárgyalási szakaszban bizonyítási indítványokat, azokat a bíróság figyelmen kívül hagyta, még csak nem is döntött azokról, **megsértve a fegyverek egyenlőségének elvét**.

Az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét ugyan alapvetően a büntetőeljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztességes eljáráshoz való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, ennél fogva az a fegyelmi eljárásban sem hagyható figyelmen kívül {21/2014 (VII.15.) AB határozat [99]}.

A fegyelmi bíróság eljárása egy kontradiktórius eljárás, mely során a vizsgálóbiztos a vizsgálata alapján készített jelentésében fegyelmi vétség elkövetését rója az eljárás alá vont bíró terhére, eljárásának célja, hogy a fegyelmi bíróság a fegyelmi felelősséget megállapítsa és szankciót alkalmazzon. Ezen indítványának alaposságáról a fegyelmi bíróság jogosult dönteni. Jellegét tekintve tehát a fegyelmi ügy egy bünvádi eljárással rokon, ahhoz hasonló kontradiktórius eljárás folyik, ahol „vád” és „védelem” áll egymással szemben, és amely jogvitában a független bíróság dönt.

A kontradiktórius eljárásban viszont érvényesülnie kell a fegyverek egyenlősége elvének. Ez nem azt jelenti, hogy mindkét fél azonos eszközökkel kell bírjon, ugyanakkor alapvető elvárás, hogy a védelem a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen {36/2013 (XII.5.) AB határozat [31]}. Márpedig ez a kívánatos egyensúly felborul és a vizsgálóbiztos irányába billent azáltal, hogy csak a vizsgálóbiztosnak volt lehetősége a tanúk kihallgatására.

Ez a gyakorlat nem felel meg az Alkotmánybíróság által is többször hivatkozott, az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) által alkalmazott ún. kettős teszt során figyelembe veendő objektív megközelítésnek, mely azt vizsgálja, hogy az adott szabályozás – s az ekképpen lefolytatott eljárás – biztosítja-e a pártatlanság követelményét, ide értve azt is, hogy az eljárás a közösség, elsősorban a jogkeresők oldaláról nézve objektíve nem támaszthat-e kételyeket a pártatlanságot illetően {36/2013 (XII.5.) AB határozat [48]}.

Az Alkotmánybíróság 21/2014.(VII.15.)AB határozata (a továbbiakban: AB határozat) indokolásának {62} bekezdésében kimondta, hogy a fegyelmi eljárás **előkészítése** felveti a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének kérdését; épp e jogom sérült az eljárás ezen előkészítő szakaszában, az említett okokból.

II/2. A jogellenes Feljegyzések felhasználása

A Feljegyzések fegyelmi eljárás indításának alapjává tétele jogellenes volt, tekintettel arra, hogy a Feljegyzések személyemet, tárgyalásvezetési magatartásomat, stílusomat érintették, és ilyen tartalmú belső használatú Feljegyzések készítése ellentétes a 12/2003.(ÜK7.)LÜ utasítás 3.§(4) bekezdésével, ráadásul azok bíróságra történő benyújtása is szabálytalan volt, hiszen az előírások ellenére az a Legfőbb Ügyész engedélye nélkül történt. Ezt az eljárást többször kifejtettem, a jogellenes Feljegyzéseket a szolgálati bíróság mégis **okirati bizonyítékként** értékelte, döntése egyik alapjává tette. A jogellenesen készített és felhasznált okiratok bizonyítékká tételével a szolgálati bíróság megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, olyan okiratokkal szemben kényszerített védekezésre, amelyek alapján már az eljárás sem indulhatott volna meg.

Az AB határozat indokolásának {62} bekezdésében kimondta, hogy a fegyelmi eljárás **megindítása** felveti a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének kérdését. A fegyelmi eljárás jogellenesen készített és felhasznált Feljegyzések alapján indult, ami ugyancsak sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

II/3. A vezetői utasítás jogellenessége vizsgálatának elmulasztása

A 2014. december 8-ai szóbeli vezetői utasítás ítélkezési tevékenységem érdemét érintette, mert abban nem egyszerűen pótnap tartására kötelezett a vezető, hanem meghatározta annak időpontját, és a tárgyalandó ügyeket is. **A szóbeli utasítás jogellenes volt**, a Bjt. 37.§(5) bekezdésébe ütköző, annak nem volt semmilyen, jogszabályon vagy belső szabályzaton nyugvó alapja, az méltánytalan volt időpontja miatt, továbbá azért is, mert 2014. december 8-ig már teljesítettem éves tárgyalási kötelezettségem. Az utasítás emellett **unfair volt** az eljárások résztvevőivel, különösen a vádlottakkal és azok védőivel szemben, csorbította a tárgyalásokra való megfelelő felkészüléshez fűződő garanciális jogaikat, sőt teljesíthetetlen is volt, a tárgyalási időköz betartásának kötelezettségére tekintettel.

A szóbeli utasítás jogellenességére az eljárás során **több alkalommal hivatkoztam, a kérdést a szolgálati bíróság mégsem vizsgálta**, az Elsőfokú Határozat annyit jegyez meg, hogy az igazgatási jogkörben kiadott utasítást teljesítenem kellett volna.

Álláspontom szerint azzal, hogy a szolgálati bíróság a vezetői utasítás jogszerűségét indítványaim ellenére egyáltalán nem vizsgálta, mégis az utasítás teljesítése alóli kibújás miatt marasztalt, megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, mert **elzárt attól, hogy a fegyelmi eljárás tárgyává tett cselekménnyel szembeni védekezési jogom érvényre jusson, és elzárt attól is, hogy e jogomat külön eljárásban, munkaügyi bíróság előtt érvényesíthessem**, ugyanis a fegyelmi eljárás elhúzódására tekintettel időközben a munkaügyi bíróság előtti (objektív, 6 hónapos) keresetindítási határidő eltelt.

Ezalatt pontosan azt értem, hogy az elsőfokú eljárás során alappal hihettem azt, miszerint a vezetői utasítás jogellenességének megállapítása iránt külön perindításra nincs szükség, lévén az elsőfokú szolgálati bíróság felhívta az eljárás kezdeményezőjét a tárgyalások kitűzésére szóló utasíthatóságról rendelkező szabályzatai benyújtására (e szabályzatokat aztán a szolgálati bíróság képviselőmnek **meg sem küldte**, csak röviden ismertette az utolsó tárgyaláson).

A belső szabályozásból arra következtettünk, hogy az utasításnak nem volt jogi alapja, ezt elő is adtuk, ehhez képest a másodfokú bíróság szerint nem hivatkoztunk annak jogellenességére, "így az már nem is vitatható".

A Másodfokú Határozat indokolása e körben ráadásul következetlen és ellentmondásos, mert előbb (tévesen) úgy foglal állást, azért nem vizsgálhatja e kérdést, mert nem hivatkoztunk jogellenességre, később már azt taglalja, a fellebbezés hiánya akadályozza a teljes felülbírálat lehetőségét.

Az AB határozat indokolásának {62} bekezdésében kimondta, hogy a fegyelmi eljárás **megindítása** felveti a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének kérdését. A második fegyelmi eljárás jogellenes vezetői utasítás alapján indult, ami ugyancsak sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

II/4. Fellebbezési jogom sérelme, és a Bjt. alaptörvény-ellenesnek tartott szabályaira vonatkozó érveim

Az Elsőfokú Határozat ellen az említett okokból nem fellebbeztem. A szolgálati bíróság Ügyrendje a csatlakozó fellebbezés lehetőségét kizárja, e korlátozásról az Elsőfokú Határozat nem adott tájékoztatást. Az elsőfokú bíróság mulasztása azért különösen jelentős, mert a másodfokú bíróság **nem tette lehetővé számomra fellebbezési ellenkérelem előterjesztését**, még az Ügyrendben foglalt **észrevételezési jogom gyakorlásáról sem adott először tájékoztatást**, csak miután erre képviselőm a szolgálati bíróság figyelmét felhívta (ezzel a másodfokú bíróság megszegte az Ügyrend tételes előírását). Ezután észrevételeim átgondolására, megszerkesztésére, benyújtására mindösszesen 10 napot biztosított (megjegyzem egy „észrevétel”nyilván nem lehet azonos súlyú, mint a fellebbezési ellenkérelem)!

A másodfokú tárgyalás kitűzését követően – a fellebbezésre tett rövid beadványomban – rámutattam (ismét) az eljárás visszásságaira, azonban a Másodfokú Határozatban a bíróság arra a megállapításra jutott, miszerint **fellebbezés hiányában semmit sem vizsgálhat az alábbiak közül: (i) helyes-e a megállapított tényállás; (ii) elkövettem-e a fegyelmi vétségeket; (iii) enyhíthető-e a fegyelmi büntetés; (iv) a Feljegyzéseknek van-e jogi alapja, azok figyelembe vehetőek-e a tényállás megállapítása során; (v) történtek-e, s ha igen, milyen szabálytalanságok az eljárás során (Másodfokú Határozat 7. oldal).** A vezetői utasításról a Másodfokú Határozat (érdekes módon) azt tartalmazza, *úgy nyilatkoztam, hogy annak nem volt jogi alapja, de nem állítottam, hogy jogellenes lett volna (9. oldal).*

A jogszabálynak nem minősülő Ügyrend csatlakozó fellebbezést kizáró rendelkezése, az erről szóló tájékoztatás elmaradása, a fellebbezési ellenkérelem biztosításának elmulasztása, és a másodfokú bíróság ezzel összefüggő azon jogértelmezése, amely szerint még az esetleges abszolút eljárási szabálysértések sem vizsgálhatóak fellebbezés hiányában, fellebbezési jogomat sérti.

Az AB határozat indokolásának {67} bekezdése alapján a szolgálati bíróságnak speciális rendelkezés hiányában (*legalábbis a tanácsülés tekintetében*) a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezéseit kell alkalmaznia.

Teljesen mindegy ugyanakkor, mit tekintünk generális háttérjogszabálynak (habár nem lenne szükség találgatásokba bocsátkozni, ha a Bjt. *az alkotmányosság elvárásait kielégítő módon szabályozná az eljárást*), a jogszabálynak nem minősülő Ügyrend **nem zárhatja el a felet a csatlakozó fellebbezéstől és a fellebbezési ellenkérelemtől** – a Bjt. 104/A.§-a erre nem ad lehetőséget –, vagy ha igen (amit vitatok), úgy a csatlakozó fellebbezés, és a fellebbezési ellenkérelem kizártságáról tájékoztatást kellene adni, legkésőbb az Elsőfokú Határozatban.

Mindez elmaradt, emiatt is sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti „törvény által felállított” bíróság azonos jelentéstartalmat hordoz, mint az 1950. november 4-én kelt Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 6. cikkében írt „törvény által létrehozott” bíróság, mely az EJEB gyakorlata szerint nem csupán magának a bíróság létének jogalapját jelenti, hanem a bíróság tevékenységére (eljárására) és az egyes ügyekben eljáró bírósági tanácsok összetételére vonatkozó különös szabályoknak való megfelelést is (ld. DMD GROUP, a.s. kontra Szlovákia, 19344/03, § 59, 2010. október 5.). Ennek fényében a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét eredményezte az a körülmény, hogy a fegyelmi bíróság eljárását előre megismerhető, az eljárási garanciákat magában foglaló, kellő részletességgel kidolgozott, jogszabályban kihirdetett eljárási rend nem szabályozza (vö. fent hivatkozott DMD GROUP ügy, § 59).

A fegyelmi eljárásban alkalmazandó eljárási jogi szabályokról kizárólag a Bjt. VIII. fejezetének néhány szakasza (119-130.§) rendelkezik, mely azonban átfogó, az egész eljárást megfelelő részletességgel szabályozó, eljárási garanciákat tartalmazó normának aligha tekinthető.

Az eljárásrend hiánya ennél fogva kiszámíthatatlanná teszi a jogalkalmazást, ami különösen sérelmes a bírakat illetően, hiszen így éppen számukra nincs biztosítva a jogbiztonság, csorbított jogaik miatt a törvény előtti egyenlőség sem érvényesül, hivatásukból könnyedén és megismerhetetlen, alapos indokolás, továbbá garanciák nélküli módon elmozdíthatók. Ennek össztársadalmi következményei beláthatatlanok.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint viszont a jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. Az eljárási szabályozatlanság a releváns anyagi jog önkényes alkalmazásának megakadályozását szolgáló eljárási biztosítékok teljes hiányát eredményezte, holott a jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ennek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre juttatása is.

Álláspontom szerint a Bjt-ben foglalt eljárásjogi rendelkezések, illetve a törvényes utaló szabály hiánya nem felelnek meg a jogállamiságból fakadó normavilágosság, előreláthatóság, jogbiztonság és kiszámíthatóság követelményeinek, ennél fogva a Bjt. 119-130.§-ai az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését sértik.

Az a körülmény pedig, hogy a bírói hivatásomtól való megfosztást eredményező fegyelmi eljárást az Ügyrendben (itt is csak részben) rögzített szabályok szerint folytatták le, ellentétes az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdés második mondatában írt rendelkezésekkel.

II/5. A védelemhez (jogi képviselőhöz) fűződő jogom sérelme

Ugyancsak a jogszabálynak nem minősülő Ügyrend rendelkezik úgy, miszerint a másodfokú tárgyalás kitűzésével egyidejűleg a másodfokú tanács a fellebbezést azzal kézbesíti az ellenérdekű félnek, hogy arra 8 napon belül észrevétel terjeszthető elő.

A másodfokú bíróság e kötelezettségét **nem teljesítette**, melyre képviselőm hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét a tárgyalás elhalasztása iránti kérelme benyújtásával egyidejűleg.

A halasztási kérelem oka az volt, hogy bíró képviselőm az általa vezetett tárgyaláson külföldi személyt hallgatott meg a fegyelmi tárgyalásra kitűzött napon, és már nem tudta volna beállítani tárgyalását anélkül, hogy a peres feleknek ne sérüljön az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő joga.

A másodfokú tanács elnöke ezt követően 10 nappal a másodfokú tárgyalás előtt arról **„értésítette”** képviselőmet, **„nem áll módjában”** elhalasztani a tárgyalást.

Azzal, hogy a másodfokú bíróság határozat nélkül, **„nem áll módjában”** indokolással **„értésítette”** képviselőmet, **tisztességtelenül** járt el, azzal pedig, hogy a bírói hivatásom, jövőm szempontjából e kiemelkedően fontos eljárásban alig egy hetet biztosított jogi képviselőmnek álláspontja kifejtésére, illetve nem adott lehetőséget a tárgyaláson való megjelenésére, **megsértette a fegyverek egyenlősége elvének alkotmányos követelményét.**

A fegyverek egyenlőségének elve – mint a tisztességes eljáráshoz való jog tágabb értelmezése – megköveteli ugyanis, hogy mindkét félnek egyenlő esélyekkel legyen lehetősége a bíróság előtt ügyének előadására, és az ellenfélhez képest nem kerülhet lényegesen hátrányosabb helyzetbe. A kontradiktórius eljárás azt is megköveteli, hogy a felek ne csak megismerhessék azokat a bizonyítékokat, melyek beadványaik sikeres elbírálásához kellene, hanem ezen túlmenően tudomást szerezhessenek és észrevételeket fűzhessenek minden olyan bizonyítékhoz, illetve beadványhoz, mely kihatással lehet a bíróság döntésére (ld. Zagrebačka banka d.d. kontra Horvátország, 39544/05, §§ 196-197). Az Alkotmánybíróság a fegyverek egyenlőségének elvét ugyan alapvetően a büntetőeljárás kapcsán értelmezte, azonban a tisztességes eljáráshoz való jog alapján alkalmazhatónak találta azt minden bírósági eljárás tekintetében, így az a fegyelmi eljárásban sem hagyható figyelmen kívül {21/2014 (VII.15.) AB határozat [99]}.

*A tényleges jogi képviselet lehetőségének kizárásával sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésében biztosított védelemhez való jogom. Az Alkotmánybíróság ugyanis már korábban kimondta, hogy bár az Alkotmány kifejezett formában csak a védelemhez való jogot említi az alapjogok sorában {Alkotmány 57. § (3) bekezdés}, ugyanakkor az igazságos bírósági eljáráshoz fűződő, az Alkotmány 57. § (1) bekezdése által kinyilvánított jog részét képezi, hogy azt, akinek valamilyen perben a jogáról és kötelezettségéről döntenek, nem pedig az ellene emelt vádról, **ugyancsak megilleti a jogi képviselethez való jog.** Erre, és a normaszövegek tartalmi azonosságára tekintettel a fegyelmi eljárásokban is érvényesülnie kell az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás következményeinek, ide értve a védelemhez (jogi képviselethez) való jogot is {8/2004 (III.25.) AB határozat}.*

A védelemhez (jogi képviselethez) való jog biztosításának hiányában nem élhettem azon alapvető jogommal, hogy minden törvényes eszközt igénybe vegyek ügyem kedvező elbírálása érdekében. Jelen eljárásnak nyilván nem lehet tárgya annak vizsgálata, hogy milyen eredményre vezetett volna, ha ezen alkotmányos garancia érvényesül, itt csak a pusztán alapjogi sérelemnek van jelentősége.

II/6. A kiszámíthatóság/átláthatóság hiánya

Az AB határozat indokolásának {106} bekezdésében az Alkotmánybíróság felhívta a figyelmet a szabályozási környezet hiányosságaira. Sajnos a határozat meghozatala óta a szolgálati bíróság eljárásrendje nem változott, arról a Bjt. ma is összesen **11 rövid paragrafusban rendelkezik, utaló szabály nélkül (119-130.§).** Emiatt ugyan érthető, mégsem menthető, hogy az Országos Bírói Tanács (a továbbiakban: OBT) a szabályozási hiányosságokat Ügyrend alkotásával próbálta kipótolni, mintha egy diákkörrel lenne szó, nem egy speciális, szolgálati jogvitákban jogerős és végrehajtandó döntéseket hozó bírói fórumról. *Ez azt jelenti, hogy az OBT megpróbálta kitalálni, milyen részletszabályok tölthetik meg esetleg tartalommal a hiányos törvényhozói akaratot.*

A helyzet alkotmányosságot sértő következményei jól láthatóak: a fegyelmi bíróság a vizsgálóbiztossal végeztette el azt a bizonyítást, mely **nem az eljárás megindításához szükséges döntés meghozatalához kellett, hanem az érdemi határozat tényállásának megállapításához** (nem véletlen a vizsgálóbiztos – jelentés kiegészítésben tett – bíráló megjegyzése). A bizonyítás ebből következően elveszítette közvetlen és kontradiktórius jellegét, és abból kirekesztette az eljárás alá vont bírót.

A szolgálati bíróság továbbá nem állapította meg a jogvita kereteit, nem ütköztette az eljárás szereplőinek tényállításait, sommás és semmitmondó tárgyalásokat tartott, majd egyéb lehetőség híján hozott egy elsőfokú döntést, eljárási szabálysértésekkel terhelten.

A másodfokú eljárás aggályossága még szembetűnőbb. Külső szemlélő számára **megállapíthatatlan volt a döntéshozatalig**, hogy a másodfokú bíróság polgári vagy büntető eljárási szemlélettel tárgyalja-e a speciális szolgálati jogvitát, milyen jogkörrel és mértékben vizsgálja felül az Elsőfokú Határozatot, **semmi nem utalt arra**, hogy nem érdekli sem az eljárási szabályok betartása, sem az eljárások megindításának alapjául szolgáló Feljegyzések, illetve utasítás jogszerűsége, sem a tényállás helyessége, sem a teljesítetlen bizonyítási indítványok, sem egyéb kifogásaim és érveim – csak azért, mert nem fellebbeztem. Amennyiben büntetőeljárási szemlélettel tárgyalja az ügyet, ezt nem tehette volna meg. Ha pedig polgári eljárási szemlélettel, eljárási kifogásaimra akkor is válaszolnia kellett volna. Tekintve azonban, hogy sem a Bjt., sem az Ügyrend nem írja elő, hogy a másodfokú eljárás során csak a fellebbezés keretei között vizsgálható az elsőfokú eljárás, háttérjog pedig nincs (vagyis **hiányzik a jogszabályi háttér**), a másodfokú döntés sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő jogaimat.

A tisztességes eljáráshoz hozzátartozik annak az eljárás szereplői általi átláthatósága, kiszámíthatósága.

Az eljárás szereplőinek – különösen az eljárás alá vont bírónak – értenie kell, mi miért történik a fegyelmi ügy egyes adott szakaszaiban, milyen eljárási eszközöket miként fog alkalmazni a bíróság, ellenkező esetben nem tud felkészülni azok következményeire, hisz azok objektíve előre sem láthatóak. Jelen ügyben semmilyen befolyásom nem lehetett a vizsgálóbiztosi eljárásra, és mivel mint kiderült, az érdemi bizonyítás is ebben a szakaszban történt, a **védekezéshez fűződő jogom súlyosan sérült.**

Emellett teljesen kiszámíthatatlan, ezáltal tisztességtelen volt a másodfokú eljárás, mert nem tudhattam, de állítom, a szabályozás alapján senki nem tudhatta volna azt, hogy fellebbezés hiányában minden kifogásolási, vitatási lehetőségemet elveszítem, a másodfokú bíróság teljesen hibás eljárásjogi megközelítése folytán.

*Szeretnék rámutatni arra, hogy világos Bjt. szabályozás és háttérjogra utalás híján a felülvizsgálat Pp.-szerű szemlélete hátrányos az eljárás alá vont bíróra, figyelemmel a favor defensionis elvére is. Sokkal helyesebb a teljes felülbírálat elvének alkalmazása (Be. 348.§, Ket. 104.§(3), amit egyértelműen alátámaszt a Bjt. 125.§(3) bekezdése is, mely szabály oly módon leszűkítve nem értelmezhető, miszerint a másodfokú szolgálati bíróság **csak a fellebbezésben** előadott szabálysértéseket vizsgálhatja.*

Jogorvoslati jogom megsértése kétségtelenül megvalósult, amit még inkább súlyosít, hogy a Másodfokú Határozat ellen még felülvizsgálatnak sincs helye, a döntés csak és kizárólag alaptörvény-ellenesség miatt alkotmányjogi panasszal támadható.

II/7. Az eljárás egészének tisztességtelensége

Az AB határozat indokolásának {64} bekezdése alapján vizsgálendő **az eljárás egészének alkotmányossága**. Emiatt összefoglalom és kiegészítem fent kifejtett álláspontomat.

II/7/1. A **tanúk** kihallgatásakor nem lehettem jelen, hozzájuk kérdéseket nem intézhettem, vallomásaikra észrevételt legfeljebb utólag tehettem, a tanúk szembesítése elmaradt.

A tanúvallomások felvétele a vizsgálóbiztosi eljárásban folyt (túlnyomórészt), a tanúkat a bíróság sem látta. Indítványaimat ennek ellenére mellőzte, ugyanakkor a tényállást nem kis mértékben a tanúvallomásokra alapította.

II/7/2. Az egyik eljárás jogellenesen készített, gyűjtött és felhasznált **Feljegyzések** alapján indult, azokat a bíróság mégis okirati bizonyítékként használta, értékelte. E jogellenességre többször hivatkoztam, ám az Elsőfokú Határozat a szabad bizonyítás elvével érvelve védekezésemet figyelmen kívül hagyta. Kizártnak tartom, hogy jogellenesen készített, gyűjtött és felhasznált okiratok bizonyítékkénti értékelését a szabad bizonyítás elve megengedné. Egyebekben itt újra előkerül a két eljárásjogi probléma, vagyis a büntető, avagy a polgári eljárásjog alkalmazhatóságának a kérdése. Ugyanis a büntetőeljárásjog kifejezetten tiltja a jogellenesen beszerzett bizonyítékok értékelését, az eljárás során való felhasználhatóságát.

II/7/3. A másik eljárás jogellenes és a vádlottakkal/védőkkel szemben unfair, továbbá teljesíthetetlen **vezetői utasítás** alapján indult. Erre ugyancsak többször hivatkoztam, az elsőfokú bíróság érveim megalapozatlanságát meg sem indokolta, a másodfokú bíróság pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fellebbezési jog gyakorlásának hiánya miatt nem foglalkozik a kérdéssel, másrészt terhemre róta, miért nem indítottam pert közigazgatási és munkaügyi bíróság előtt 15 napon belül a **szóbeli utasítás** jogellenességének megállapítása iránt (ez olvasható ki a Másodfokú Határozat 9. oldalán kifejtettekből).

Nonszensz és abszurd elvárás ez egy bíróval szemben, ráadásul az etikátlan, ügyfél és jogellenes munkáltatói utasítást nem teljesítő bíró, hogy lehet etikátlan? Amennyiben a szóbeli utasítást teljesítem, akkor törvényellenesen járok el, és azért is indulhat fegyelmi eljárás (bár az utasítás szóbeli mivolta miatt annak tartalma ellenőrizhetetlen), ha mégsem teljesíteném, akkor pedig azért.

II/7/4. A csatlakozó fellebbezés kizárása, a fellebbezési ellenkérelem mellőzése, védekezésem pusztá észrevételezéssé degradálása elzárt fellebbezési jogom érdemi gyakorolhatóságától, figyelemmel arra, hogy a fellebbezés „elmulasztására” hivatkozva söpörte le a másodfokú bíróság összes érveimet, védekezésemet.

A csatlakozó fellebbezést kizáró, jogszabálynak nem minősülő Ügyrend e rendelkezése jogorvoslati jogaimat sérti, lévén felülvizsgálat hiányában a csatlakozó fellebbezés lett volna egyetlen lehetőségem jogaim megvédésére.

II/7/5. A „nem áll módomban a tárgyalás elhalasztása, ha akar észrevételt tenni, alig egy hete van álláspontja kifejtésére” szemlélet (végzés hozatala helyett) szemben áll az előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményével. Indítványozóként felhívom a figyelmet arra, ez nem egy sommás kis értékű vagy egy gyorsított szabálysértési eljárás, hanem hivatásom múlott rajta; a másodfokú bíróság sajnos még a pártatlanság látszatára sem adott az ügyben.

II/7/6. Indítványomban részletesen foglalkoztam azzal, a jogi környezet hiányosságai miként hatottak az eljárásra, a **kiszámíthatatlanság** miatt csorbította a védekezéshez és tisztességes jogorvoslathoz fűződő jogomat (II/6. pont).

III/7/7. Az indokolási kötelezettség elmulasztása

A 2015. május 18. napján kelt beadványomban – az elsőfokú eljárás során – képviselőm **kifogásokat és észrevételeket** terjesztett elő:

„*Megjegyzem, nem érthető számomra:*

i. mi volt az oka annak, hogy a büntető szakági elnökhelyettes a 2015. év első munkanapján éppen az eljárás alá vont bíró december 23-ai pótnapon végzett tevékenységét vonta ellenőrzés alá?

ii. Mi volt az indoka annak, hogy jegyzőjét éppen akkor hallgatta meg a PKKB Elnöke, amikor dr. Rózsa Mária bírónő másik fegyelmi ügyének első tárgyalása zajlott?

iii. Az Elnök Asszony január 22-én 13.15 perckor miért utasította a bírónőt arra, hogy úgy írjon 16 óráig igazoló jelentést, hogy a jegyző meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet – a legfontosabb bizonyítékot – a rendelkezésére sem bocsájtotta, sőt, tárgyalás közben hívatta ki a tárgyalóteremből, ami a tárgyalás félbeszakításával járt. Miért volt erre szükség, és milyen lelkiállapotban lehetett az eljárás alá vont bíró, akit a tárgyalás megtartásában zavart meg az igazgatási vezető, és szembesített egy későbbi, újabb fegyelmi eljárás alapjául szolgáló állítással, majd ezután vissza kellett mennie és folytatnia kellett a félbeszakított büntető ügy tárgyalását.

iv. A vizsgálóbiztos miért vonta be a vizsgálatba a bíró esszéjét (azaz a véleménynyilvánítási szabadság körébe tartozó jogirodalmi munkáját), azt mikor ismerte meg, miért éppen a második jelentéshez használta fel (az elsőhöz miért nem), és miből vonta le ezt a következtetést: „nem tapasztaltam olyat, hogy a bírónő igyekezne elfogadni, és tudomásul venni azt, hogy bármilyen rugalmatlannak tekinti is a hazai eljárásjogot, bíróként köteles magát annak alávetni”?

Számomra megdöbbentő ez a nyilatkozat, lévén a vizsgálóbiztos maga mellékelte első jelentéséhez az értékelést, melyben a bírónő az eljárási jogszabályok alkalmazására „jó” minősítést kapott.

v. A pótnap időpontjaként miért december 23-át határozta meg az igazgatási vezető, ilyen röviddel a pótnap előtt, december 8-án? Lett volna bármilyen akadálya annak, hogy a tárgyalási napot a bírónő a következő évben pótolja? Nem lett volna helyesebb a vádlotti jogokra, a tárgyalásokra való megfelelő felkészülési idő biztosítására, egyáltalán a méltányosságra tekintettel a szenteste előtti nap helyett a következő év egyik napját választani?

vi. Miért baj, ha a független és magas fokú hivatástudattal dolgozó bíró kritikai megjegyzéseket tesz a vádhatóság munkájára, akár az ítéletben? Miért baj, ha arra törekszik, hogy az előtte tárgyalt büntető ügy kellően előkészített legyen, ha felhívja a figyelmet arra, hogy a tárgyalásokon részt vevő ügyészekről elvárható a professzionizmus, a felkészültség, és az aktív jelenlét, hiszen nem a bíróságnak kell bizonyítani a vádlott bűnösségét, hanem igenis a vádhatóságnak!

Amennyiben ennek a bírónő esetleg túlzott eréllyel adott hangot – bár ezt én nem tudom a bizonyítékok alapján kijelenteni –, akkor az igazgatási vezetőnek nem az lenne a feladata, hogy ezt a bíróval megbeszélje, ahelyett hogy feljegyzések alapján fegyelmi eljárást kezdeményez?”

A fegyelmi eljárás során eljáró bíróságok egyik kifogással, észrevételemmel sem foglalkoztak, csakúgy mint indítványaimmal és érveimmel, s mindez nemcsak felveti, de meg is alapozza az eljárás alkotmányosságának súlyos hiányait.

Az EJEK számos ítéletében kimondta, hogy a határozathoz fűződő indokolási kötelezettség alapvető eljárásjogi garancia, minthogy ebből válik világossá az ügyben részes felek számára, hogy érveiket a bíróság megvizsgálta.

Az indokolás teremti meg a határozattal szembeni kifogás vagy fellebbezés érdemi lehetőségét, és arra is szolgál, hogy a döntés indokoltságát igazolja a nyilvánosság felé (İhsan Ay kontra Törökország, 34288/04 sz. ügy, 2014. január 21., §39).

Az eljáró fegyelmi bíróságok határozatai az indokolási kötelezettség tekintetében erősen hiányosak (emellett az indokolási kötelezettség további pontokon is sérült az eljárás során, hiszen (i) a vizsgálóbiztos nem adta annak magyarázatát, hogy mire alapozta az egyes számú fegyelmi eljárás tekintetében azt, hogy a védők szűk körből lettek választva miközben a négy ügyben 5 különböző védő is képviselést látott el; (ii) az elsőfokú határozat nem indokolta meg, hogy a tényállásnak miért nem képezi alapját az, hogy jogszabályi alapot és az ügyészek által elmondottakat nélkülöző ügyészi feljegyzések készültek, - melyek a bíró által kontrollálhatatlanok – és kerültek, a Legfőbb Ügyész engedélye nélkül, így törvényellenesen benyújtásra a bíróságra, melynek alapján indult a fegyelmi eljárás; (iii) azt sem, hogy mi alapján állapította meg, hogy a tanú által hivatkozott üzenetek valóban törlésre kerültek-e, ugyanis ennek vizsgálata elmaradt, holott a teljes üzenetváltás rögzítése az én érdekem is lett volna; (iv) a másodfokú határozat pedig nem adta magyarázatát annak, hogy mely jogszabály alapján tekintette a teljes eljárás felülvizsgálatának lehetőségét kizártnak, erre ugyanis álláspontom szerint nincs jogszabály, (iv) azt sem indokolta, hogy ha a tényállást kiegészítette a „facebook üzenetek” tartalmával, akkor miért nem egészítette ki azzal is, hogy a munkáltató által adott utasítás a tárgyalás határnapja előtt hány nappal történt, vagyis úgy, hogy az utasítás teljesítése esetén törvényellenesen és a ma amúgy kötelezően követendő ügyfélbarát szemlélettel szemben, az ügyfelek érdekeivel ellentétesen kellett volna eljárnom, hiszen a Be.-ben előírt, tárgyalási időköz betarthatósága szóba sem jöhetett) ezáltal az Emberi Jogok Európai Egyezményébe és az Alaptörvénybe ütközően egyaránt sértik a tisztességes eljáráshoz való jogot.

A tisztességes eljáráshoz való jog ugyanis magában foglalja az eljáró bíróság azon kötelezettségét, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben felmerülő minden jogi kérdést vizsgáljon meg eljárása során (Ullens de Schooten és Rezabek kontra. Belgium, 3989/07 és 38353/07 sz. ügyek, 2011. szeptember 20., § 58).

III. A jogorvoslati lehetőség hiánya

A szolgálati bíróság előtti eljárás sajnos **különbözik** minden más bírói eljárástól, holott a fegyelmi ügyben eljáró szolgálati bíróság végső soron az eljárás alá vont bíró hivatásának gyakorolhatóságáról dönt:

i. Vizsgálóbiztos készíti elő a tárgyalási szakaszt, az eljárás **kontradiktórius jellege és közvetlensége emiatt sérül**, mert az eljárás alá vont bíró nem vehet részt a lefolytatott bizonyításban, és a bizonyítási eszközökből a bíróság is csak közvetetten (a vizsgálóbiztos útján) nyeri ki a bizonyítékokat.

ii. A szolgálati bíróság Ügyrendje mint kiderült elzárja a nem fellebbező felet a csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem előterjeszthetőségétől, és mint kiderült ezt a másodfokú bíróság akként értékeli, a fellebbezés hiánya azt jelenti, hogy nem vizsgálhatóak az eljárási szabálysértések sem, aki nem fellebbezett az azért „mulasztott”, mert mindent elfogad a meghozott döntésből, holott a fellebbezési joggal való „nem élés” **nem lehet mulasztás**.

Jogsabályi rendelkezés hiányában önmagában a fellebbezési jog nem gyakorlása miatt nem tekinthető az elsőfokú eljárás elfogadottnak. Bár a Pp. előírja, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között változtathatja meg, a Be. teljes felülbírálatot tesz lehetővé, a Bjt. pedig erről egyáltalán nem rendelkezik.

Álláspontom szerint így a másodfokú eljárás során sem lehet a fellebbezés hiányának elmaradását akként értelmezni, hogy az elsőfokon hozott határozat csak a fellebbezés keretei között vizsgálható, hiszen jogsabály konkrét rendelkezésének hiányában ez alaptörvény-ellenes.

iii. A szolgálati bíróság másodfokú határozata nem támadható sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslattal, a másodfokú határozattal az ügy végére pont kerül. Ezért is **különösen sérelmes a csatlakozó fellebbezés kizártsága, illetve a fellebbezési ellenkérelemtől való megfosztás**.

Jelen ügyben az történt, hogy az Elsőfokú Határozat egy fizetési fokozattal való visszavetéssel sújtott, míg a Másodfokú Határozattal a bíróság felmentésemet kezdeményezte az eljárás kezdeményezőjének súlyosításra irányuló fellebbezési érvelését elfogadva.

Csatlakozó fellebbezés hiányában jogorvoslati lehetőségem hiányzott, mert a másodfokú bíróság egyetlen érveket sem vizsgálta meg, még az eljárási szabálytalanságokkal kapcsolatos kifogásaimat sem (holott azokat hivatalból is vizsgálnia kellett volna), és még arra is alig egy hetet biztosított, hogy a tárgyaláson megjelenni nem tudó képviselőm egyáltalán álláspontját kifejthesse.

Remélhetőleg az indítvány egészéből kitűnik az a leglényegesebb momentum, hogy az eljárási bizonytalanság, kiszámíthatatlanság könnyedén hozzájárul ahhoz, hogy az amúgy független bírót, a hatalmon lévő személyek függő helyzetbe kényszerítsék, őt kontrollálják, más szavakkal élve, ha a bírót, nem a hatalmon lévők igényeinek megfelelően jár el, könnyűszerrel megfosztható a hivatásától.

A megfelelő jogszabályi környezet és a jogorvoslati lehetőség e részletesen megindokolt hiánya miatt kérem az Alkotmánybíróságot, indítványomat **fogadja be**, s mivel az **alaptörvény-ellenesség a döntéseket kétséget kizáróan érdemben befolyásolta**, kérem, hogy

1. Az Első-, és Másodfokú Határozatokat, továbbá
2. A Bjt. alaptörvény-ellenes 119-130.§-ainak rendelkezéseit

semmisítse meg.

Mellékletek:

1. Első fokú Határozat
2. Másodfokú Határozat

Tisztelettel,

Zalaegerszeg, 2015. november 16.

Dr. Rózsa Mária
Indítványozó